

Beste Vrienden,

De roof-overval van drie weken geleden blijft een dagelijks onderwerp van gesprek. Fr. Alois heeft een paar van onze deuren versterkt met ijzeren geraamtes en grote hangsloten. Hoe de overval verliep hebben jullie in mijn vorige Kroniek kunnen lezen. Het feit dat ik vorig jaar mijn ganse harde schijf op een grote externe schijf heb mogen overhevelen heeft mij veel ellende bespaard. Alhoewel, alles wat ik daarna hebt geschreven, is natuurlijk foetsie. Maar het grootste malheur is dat de nieuwe laptop die ik de volgende dag aanschafte, een ander soort termen heeft, en zodoende moet ik als het ware weer opnieuw leren lopen. Ik krijg wel veel raad, zo in de trant van: “Goh, stuur dan aan allemaal een brief rond waarin staat dat degenen die brief niet krijgen meteen moeten terugschrijven dat ze de brief niet ontvangen hebben.” Een andere collega zei: “Als jij zulke moeilijkheden niet kunt oplossen moet je geen computer nemen.” Hoe dan ook, het blijft een geharrewar van jewelste, En daarbij, hoe langzamer je zelf beweegt, hoe sneller de klok gaat. Om nog even over rovers te praten, vannacht was er weer een overval hier; tegen half drie liep een van onze wachters tegen twee indringers op; de ene vluchtte en de andere vloog hem naar de keel, en vluchtte even later ook. Wij zijn dus deze keer niks kwijt geraakt.

De corruptie ettert maar door. Zo gauw iemand wegens corruptie voor het gerecht wordt gedaagd, komt de tegenpartij met karrevrachten rotzooi aandragen. Vroeger werd dan graag de schuld gegeven aan het koloniale bestuur. Dat gaat in steeds mindere mate op. Wat denken jullie hiervan. Een hele hoge ome wilde een vrouw op zijn werkkamer verkrachten. Om zich te beschermen tegen HIV-besmetting had hij een dokter ingehuurd, die de vrouw eerst moest onderzoeken of ze ook met HIV besmet was. Ze was niet besmet; dus kon de hoge ome veilig zijn gang gaan. Alleen, de vrouw was moedig genoeg om de hoge piet aan te klagen. En wat die dokter betrof, dat was helemaal geen dokter.

Terwijl de gewone mannen of vrouwen eindeloos moeten wachten op de aan hen beloofde salarisverhoging, gunnen de parlementariers zichzelf zoveel douceurtjes, dat hun tochal torenhoge inkomen er door verdubbeld wordt. Dit bewijst de juistheid van de stelling dat mensen niet stelen omdat ze arm zijn, maar omdat ze rijk zijn. Dit werpt ook een interessant licht op de oude vraag of er nog wel behoefte aan missionarissen. Er hier is in ieder geval wel een ontzettende behoefte aan wederzijds vertrouwen. Dat breng je niet zomaar teweeg. Ik kan me nog wel herinneren dat er in de ontwikkelingswereld gezegd werd om geen geld aan de missionarissen te geven, want die gebruiken het toch maar om zieltjes te winnen, nee, geef het aan de regeringen; dan weet je dat het bij de arme mensen terecht komt. Een generatie later werd het: Geef het vooral aan de regeringen. Tegenwoordig word de cirkel weer rond: geef het geld aan de NGOs; dat is nu aan de hand: mensen die met kleine NGO'tjes. Nee, de cirkel is nog niet helemaal rond. want bij heel wat NGO's gaat het nog steeds om geld.

De vorige week stierf een goede vriend van mij, de notaris Menezes, een van de laatste Goanezen die nog in Kisumu wonen. Hij had de wens geuit dat hij gecremeerd zou worden. Je moet bedenken dat er hier geen echte begraafplaatsen zijn omdat de plaatselijke Afrikanen op hun familie-erf begraven worden. Er zijn wel een paar stukken land voor de begrafenis van niet-Afrikanen, maar dat zijn stukjes wildernis. De laatste keer dat we daar iemand begroeven moesten er wachters gehuurd worden om te voorkomen dat boeven de kist zouden opgraven en weer verkopen. De familie Menezes had dus geregeld dat hun vaders lijk op het Hindoe-crematorium verbrand zou worden, op een echte brandstapel. Met veel egards brachten we de zeer kostbare kist naar de plek waar de stukken hout al klaar lagen. Tot mijn verbazing zag ik hoe de kist weer opengemaakt werd, en het dode lichaam van mijn vriend er weer uitgehaald werd en tussen de blokken hout werd gelegd; waarna het hout rijkelijk met een soort boter werd ingesmeerd. Het spetterende en knallende vuur liet daarop aan duidelijkheid niets te wensen over. Wat ze met de kist gedaan hebben kon ik zo gauw niet ontdekken; ik denk van tweedehands verkocht. De as hebben we de volgende dag op een mooi plekje in zijn tuin begraven.

Met mij gaat het goed, al loop ik slecht. De Nordic walking sticks. Het nadeel is wel dat je bij het lopen met twee stokken geen hand over hebt om iets mee te doen bij het lopen. Een derde hand zou wel een uitkomst zijn. Jammer dat Moeder Natuur daar niet op is gekomen, terwijl dit eigenlijk makkelijk had gekund. Kijk maar eens naar een bepaald soort apen: die hebben een staart die als grijp-arm gebruikt wordt. In ons staartbotje zitten ongebruikte mogelijkheden om ons van een derde hand te voorzien. Ook in de neus zitten interessante mogelijkheden: kijk maar eens naar de olifant.

Nog een laatste nieuwtje. Onlangs is een lang overleden missiezuster door de Paus heilig verklaard. De Keniase regering wilde zich niet onbetuigd laten, en schonk aan de nieuwe heilige een kogelvrije tombe.

Over twee weken ga ik weer naar Nederland voor een periode van drie maand. Hopelijk zal ik dan weer velen van jullie ontmoeten. Het ga jullie goed.

Hans Burgman